

Lumpárny pejska

EDY

Renáta Laryszová

Lumpárny pejska Edy

Renáta Laryszová

Vše, co je na internetu zdarma...

- * počítačové programy, software, freeware
- * legální MP3 písničky a alba zdarma
- * seriály a TV pořady ke zhlédnutí online
- * počítačové hry zdarma, demoverze her

© Renáta Laryszová, 2016

Ilustrace © Jakub Klein, 2016

Rukopis neprošel redakční úpravou.

Pro autorku vydal Mgr. Radim Polášek, Ph.D., Vydavatelství En Face
www.enface.cz

ISBN 978-80-87264-63-8 (PDF)

Poděkování pejskovi Edovi, který mi laskavě dovolil tlumočit svoje patálie a mojí vlastní velké lidské smečce za trpělivost.

Věnováno prvnímu pejskovi v rodině - buldočkovi Baronovi, který už je podle Edy i nás ostatních "někde v psím nebíčku."

Předmluva

Tohle jsou pravdivé a nefalšované příběhy šestitýdenního štěňátka Edy - Jacka Russela teriéra.

Eda přichází do nové rodiny páníčků, jak jim Eda říká a musí se vypořádat s novým životem plným nástrah a milých překvapení.

V této velké rodině žijí spolu matka, otec a dcera pohromadě - tak jak byl Eda zvyklý u své psí rodiny. Ale vypadají trochu jinak a chovají se jinak, než tomu bylo v jeho velké psí smečce.

"Vždyť jsem měl sedm sourozenců!"

"Tak už to přece znám!"

Jak o sobě mluví v posledním příběhu a snaží se se vším vypořádat, se vší svou psí energií.

"Jsem už přece velký!"

Ale moc se přitom těší na hračky a velký psí dort, protože má narozeniny.

A co bude dál?

Tento příběh o malém pejskovi Edovi není jeho poslední... S Edou a jeho vylomeninami se budeme setkávat v prvním, druhém, třetím, čtvrtém a pátém díle... a možná budou i další...

Knih první

Vysvětlivky

velcí páníčci - Edova nová lidská rodina

velký páníček a malý páníček - dospělí a malé děti

velká panička s kudrnatou žlutou a dlouhou srstí - žena s vlnitými dlouhými blond vlasy

velký páníček s černou srstí - muž s černými vlasy

velký páníček s fouskem - otec v Edově lidské rodině

velká, panička s dlouhou, hnědou srstí - dcera v jeho lidské rodině

malá široká panička s velkým bříškem - matka v lidské rodině

dřevěné se čtyřma nohama - stůl

šustivé věci - papíry, noviny

něco jako kostička - kousací kost pro psy

zelené, chlupaté - míček

zlý pán v bílém plášti - hodný veterinář

pelíšek velkých pejsků - postel

malá žlutá kulička - pták Honza, Korela

malé, žluté a kulaté - piškoty

velcí, modročerní - havrani

výchovný pořad o pejscích - Polepšovna mazlíčků

pořad o pejscích - pořad na Animalu

hrozivé barevné věci - rachejtle, dělobuchy, ohňostroj

velká bílá mísa - umyvadlo

Pejsek a kočička Jak pekli dort - Pohádka, ve které zvířátka pekla dort

mejdán - zábava, večírek, oslava

1.

Bylo, nebylo... Hrozně dlouho jsem žil u maminky v bříšku. Spinkal jsem tam hezky se svými sedmi psími bráškami a sestřičkami. A pak přišel čas jít se podívat ven. Plaval jsem statečně v té nádherné růžové vodě, protože jsem byl zvědavý - co se děje venku?

Venku bylo krásně teploučko, hlavně když mě moje maminka zahřívala svým dechem a myla svým hebkým růžovým dlouhým a teplým jazýčkem. A maminčino mlíčko - to je vám *dobrota*! Je to ta nejlepší věc na celém světě! I tatínek se na nás všechny přišel podívat a olíznul mě svým velkým jazykem - asi aby mě příště poznal.

Byl jsem pořád tak *růžový a nahatý*, ale ostatní byli taky - takže to vůbec nevadilo. Cumlal jsem a nasával mlíčko od maminky a krásně rostl. Prostě jako z vody, anebo vlastně z mléka! Takoví dva *velcí páníčkové* se na mě chodili dívat - "jak nádherně rostu a jak jsem tlustý a veselý."

Poňafávali si mezi sebou. A já jsem rostl a rostl jako z vody.

2.

A potom přišel ten *velký den* - měl jsem se jít fotit! Celý den jsem se na to těšil. Jenom abych vypadal hezky, mile a přítulně. Mým sourozencům se to moc nelíbilo - říkali, že je to strašná otrava a nuda, ale já jsem byl rád! Moc rááád! Tak, táááák, ještě se natočit ze strany a *úsměv*. Pozor vyletí kostičkááá! Cvak, cvak, cvak! Usmál jsem se co nejlíbezněji jsem dovedl. Ještě že jsem si to doma nacvičoval. Jenom moc neukazovat zuby, to bych pak vypadal hodně hladově. Fotku posílali mým novým *páníčkům* - tak jsem samozřejmě chtěl vypadat co nejlépe! A už to bylo *tady*. Vezli mě k mé nové rodině. Jeli se mnou oba - ta krásná *velká panička s kudrnatou žlutou dlouhou srstí na hlavičce*, která tak krásně voněla, i ten druhý *velký pániček s černou srstí a hlubokým hlasem*.

A pak tam byl ještě jeden pejsek neznámého původu. Hmm. Asi přítel rodiny. Pomyslel jsem si.

Moji velcí páničkové mi říkali, že pojedou ke svým novým páničkům. Vybrali si mě podle fotografie. V duchu jsem si gratuloval, že jsem se tak mile tvářil. Jejich pejsek je teď prý v *psím nebíčku* u jeho maminky a tatínka. Oni prý kvůli němu hodně plakali a vyli smutkem. Musím je *rozveselit* a být moc milý a hodně hravý. Potom si mě taková hezká *velká panička s dlouhou hnědou srstí* vzala do náruče a řekla mi, že jsem jejich *Eda*.

Tak jsem tedy *Eda. Edward*, protože jsem jejich *malý princ*. V té náruči bylo táááák teploučko, krásně a útulno až jsem v ní skoro usnul. Můj nový domov je móóóc hezký. Ty velké pokoje jsem si ještě ani nestačil všechny proběhnout. A ti velcí páníčkové mě budou krmit a budou si se mnou celý den hrááát!

3.

Dostal jsem krááásnou plastovou *hračku*. Můžu si s ní *hrát*. Můžu si s ní *koulet*. Můžu ji kousat a kousat a *kousat* a můžu ji i *zničíít!* Juchůůů! Ta tak krásně praská. Ještě musím proběhnout všechny pokoje - kde je něco zajímavého. A hele, za gaučem je mezera - to je ale krásná ulička! Budu se tam *procházet*. Proč mě odtud tahají pryč?

Křupnul bych si něco k jídlu. Tohle je asi moje mistička. A nebo je jejich? Ohlížím se pomalu, jestli to dělám dobře. Asi ano. Křup, křup, křup, křupy, křup. Chroust, chroust a chrousty, chroust! Hmmm, ňam, ňam! Hodně dobré - jako doma. A vodička skvělá - studená! Tak a zase do práce.

Tady něco krásně voníííí! Čmouch, čmouch - masíčkóó! Hmm. Hezký pelíšek - vrzzz - vrzz - vrz. Možná bude i ke kousání. A ta teploučká krásná deka. To se bude hezky *spin-kat*. Doma jsme spali všichni pohromadě - přitulení k mamčinu bříšku. Jak to bude asi tady?

Cink, cink! Někdo zvoní! Kdo to asi je? Juůůů. *Velký pá-níček s fouskem*. Má fousky trochu jiné než já. Takové větší a má jich víc! Líbí se mi. Postrkují mě dopředu - asi abych se s ním šel přivítat?

Ještě jsem vám neřekl pořádně něco o sobě. Tak jsem tedy *Eda* - jak mi říkají. Jsem dlouhý asi dvacet centimetrů, ale prý budu ještě větší a silnější. Mám trošku *bříško*, ale to prý nevádí. Jsem bílohnědý s černými flíčky. A narodil jsem

se v zimě. Všichni moji páníčkové se mi líbí. *Malá panička má větší břicho než já.* Tak to mi asi bude vařit dobré jídlo.

A taky že jo, hned příští den jsem dostal celou plnou mističku nááádherného růžového masíčka. To vám byla dobrota! Taky by jste si dali říct, vidíte? A víte, co jsem udělal? Celé jsem to snědl! Mňam, mňam.

4.

Po mém novém domově jsou všude *divné věci*. Šustí mi pod nožkama. Třeba jsou na trhání? Zkusím jeden rozškubat - co se bude dít? Hmm. To není dobré. Neprošlo to - všichni se na mě mračí a volají:

"Zlý pejsek!"

Tak k čemu tedy jsou? Ajaj, ajajaj! Už to nevydržíííím! Strašně se mi chce udělat *loužičku*. Co teď? Co teď mám dělat? Všichni mě pozorují jak tady běhám, ale aby mi poradili - to ne. A jéje. Ajej. To bude ouvej! Udělal jsem *loužičku* na jednu z těch věcí. To bude zle.

Velcí páníčkové se na mě usmívají a ňafají něžně:

"Hodný pejsek. Hodný Eda. Moc hodný Eda."

"Udělal jsi hezkou *loužičku* na *noviny*."

A hladí mě po hlavičce.

Tak to bychom měli. Teď ještě něco najít ke kousání. *Pe-líšek*? Moc tvrdé. Hmmmm. *Papuče* - hezké. Snad později. A nebo... Hmm. Dobrééé! Jo to je ono! To je lahůdka! Proč mi to zase *berou*? Zrovna jsem se začal dobře bavit. Plesk! Dostal jsem přes zadeček. Za co? Oni si s tím přece taky *hrají*! Já jsem je *viděl*! Až se nebudou dívat - vyzkouším tady to *dřevěné se čtyřma nohama* - to by mohlo být ke *kousání*.

Rostou mi zoubky. Chci *kousat, kousat, kousat, kousat, kousáááát!* Pořád a bez přestání *kousat!* Musím a chci! Teď šli konečně všichni pryč. Huráááá! Přiblížím se opatrně k

tomu se *čtyřma nohama* - snad mě nekopne! Asi to není *zvíře*? Když se to nehýbe? Hmmm. To je docela *dobré*?! Mmm. Mňam. Mňam. A ty kousky co z toho jsou - jsou tak báječné! *Zase špatně*.

Říkají tomu všichni tak divně - *stůl*...

Je zle. Nejdřív jsem si myslel, že si jenom tak hrajeme na *honěnou* - běhám totiž k smrti rád. Ale prohrál jsem. *Malá panička s dlouhou hnědou srstí* mě chytila a zvedla do výšky. Já chci na zem. Kňoural jsem a kopal tlapkami. Ani jsem neposlouchal - co mi povídá. Asi mi promlouvala do duše. Pak mě pustila. Utekl jsem.

Snažil jsem se schovat do jedné z mých hezkých uliček, ale Ouha! Najednou jsem nemohl *ven*?

Začal jsem křičet, kňourat a plakat. Uvízl jsem! *Moje hodná panička* mě odtamtud opatrně vytáhla a dala mi pusinku (pozor na *pěšinku*) a něco moc dobrého k jídlu a taky dobrého na bolístku. *Bylo to malé, žluté a kulaté, ale slunce to nebylo! Byl to piškotek*. Tak krásně kulatý a sladký... Byla to moje sladká odměna na bolístku, abych už neplakal. Samozřejmě, že jsem neplakal. Jsem přece hodný a statečný pejsek.

5.

Na druhý den jsem dostal něco moc dobrého. Vypadalo to jako *kostička*, ale nebyla to *kostička*. Dalo se to kousat a jíst. Chtěl jsem se co nejdřív dostat dovnitř! Říkali, že je to moc dobrá psí sušenka... Mňam... Moc mi chutnala. A ještě jsme si hráli s takovým hezkým, *zeleným, chlupatým míčkem*. A potom jsme vymysleli báááječnouu hru. *Malá široká panička* měla provázek a na něm úžasnouuu kuličku z hadříků a já do té kuličky boxoval, tahal za ni a koulel si s ní. Náááá-hera! Měli byste to taky zkusit.

Svým velkým páníčkům jsem půjčil svoji oblíbenou *kostičku*. Zatím si s ní ještě nehrají, ale třeba si pohrají příště. Mám taky nového *hadrového přítele*. Má dlouhé nožičky - delší než já a můžu ho za ně tahat a on se na mě ani trošku nezlobí.

Mám jeden obrovský a strašně zodpovědný úkol, který nemůže dělat nikdo jiný. Musím *vyprovodit* svoje páníčky, když jdou z domu ven a taky je hezky *přivítat*, když přijdou domů. Když odcházejí - rychle běžím k oknu, abych to stihnul, vyskočím na lavici, postavím se na zadní - to abych na ně dobře viděl a počkal, až mi zamávají. Pak je pozorně sleduju, kterým jdou směrem a jestli tam někde nejde nějaký *zlý pejsek*. Většinou už vím, kdy se moji páníčci mají vrátit, a tak je vyhlížím z okna. Když zazvoní zvonek - rychle běžím ke dveřím, v letu si sotva stihnu křupnout křupku a už

stojím v pozoru u dveří a vrtím ocáskem. Je to velice důležitá práce a nemůže ji dělat jen tak *někdo*!

Všechny tři jsem je pořádně přivítal a dvakrát! Pohladili mě a řekli, že jsem moc šikovný a dostal jsem hezkou velkouuu kostičku ke kousání. Měl jsem z toho radost a kousal jsem a kousal...

6.

Dneska bude *velký den*! Jdu dnes poprvé se svými páníčky na *procházku*. Protože jsem neviděl, že by dělali loužičky - tak jsem je taky nedělal. Chodili jsme venku, zdravili se s přáteli a čmuchali a čuchali, co je kde nového! Tolik krásných vůní a takové teplíčko! Vrátili jsme se domů, ale za chvíli jsme se byli projít zase znova! Mně to vůbec nevadilo! Ale moji páníčky byli z něčeho strašně zklamaní. Zkoumavě mě obcházeli a přemýšleli - co je se mnou.

Potřetí, když jsme šli zase ven - vzali jsme s sebou ty *divné šustivé noviny*, které máme doma na *loužičky*. Na co mi to tady je? Myslel jsem si udiveně. To je na loužičky i venku? Ven se chodí přece jen *procházet*? No, tak jim udělám radost! Když jsem na ty *noviny* udělal konečně loužičku - tak zaštekali radostí!

Příště jsme potkali na procházce pejska a ten tak divně zvedal nožičku. Zkusil jsem to po něm a Ejhle! Měl jsem *úspěch*! A moc mě všichni chválili. Příště to udělám zase.

7.

Moji páníčkové usoudili, že už jsem dost velký, a tak jsme šli na dlouhatánskou procházku. Ale zrada! Vešli jsme do velké bílé chodby, ale tam to divně vonělo - nebezpečím a strachem. Já tam *nechci* - začnu kňourat okamžitě jako malý. Budou mě vážit a možná ještě něco horšího. A měl jsem pravdu. Zvážili mě - ani se mě neptali, jestli chci vědět kolik vážím!

Pak ale přišlo něco mnohem horšího. Co to dělá ten *zlý pán v bílém plášti* u mého zadečku? To se přece *nesmí!* To se *řekne!* Auuuúú! Fuj! Chci někoho pokousat!

Vrrrrrrrr!! Vrrrrrrrr!! Raf! Raf!

Chci někoho pokousat vepředu, ale nikdo tam není! A pak ještě ta *hrozná pichlavá věc!* Ale teď už opravdu někoho kousnu! Budu se bít jako *lev!* Biju se jako lev za každý svůj chloupek, za každý svůj ustřižený drápek! Jen počkejte. Ještě jsem s vámi neskončil! Ale už je po všem. Tak vidíte - ještě, že jste mě sundali z toho stolu.

Moje paničky mě uklidňovaly:

"To nic, to je jenom pan *doktor.* Dá ti Edo malinkou *in-jekci,* aby jsi byl zdravý."

Ale nevěřil jsem jim. Moc mě to bolelo a jsem na ně na všechny moc naštvaný.

Vrrr.

Byl jsem tak strašně *unavený* a to jsem ještě musel jít takovou

dálkuuu! Velký páníček s fouskem - jako mám já, mě chvíli nesl. To bylo
strašně fajn. Blaženě jsem se mu uložil v náručí a spinkal celý zbytek cesty.
Uffffff. Chrrrrrrr.

8.

Doma jsem se potom uložil na *gauč* a spinkal jsem pohodlně na *zádíčkách* až do večera. Dostal jsem od *paničky s velkým bříškem* - tak velkým jako mám já - moc dobrou večeři. Asi to je za odměnu, že jsem byl tak hodný. Jsou to mňáám křupky a kousek toho malého, růžového a moc dobrého. Bylo to syrové a říká se tomu *kuřecí maso*. Je prý plné moc dobrých a zdravých věcí pro maličké pejsky!

Jak jsem časem rostl po tom dobrém jídle, tak mi začal být můj pelíšek malý. Asi to bude pelíšek už jenom na hraní. Ale kde teď budu spát? Uvažoval jsem. Na zemi určitě ne. Tam je zima. V křesle? Tam se mi moc nelíbí. A co takhle v pelíšku mých velkých páníčků? Musím se ale rozhodnout. Budu spát s *mladou paničkou s dlouhou srstí* ? Anebo se dvěma *velkými staršími páníčky*? Dlouho jsem takhle rozvažoval a lámal si hlavu. A potom jsem si řekl, že to zkusím v *obou pelíšcích*.

Dneska budu spinkat u dvou velkých starších páníčků a zítra to zkusím se spinkáním u mladé paničky.

A tak jsem to i udělal. U všech mých páníčků mi bylo moc dobře. U mladé paničky se mi krásně spalo na její dlouhé hnědé srsti. Rozhadoval jsem se strašně dlouho. Bylo to hrozně moc důležité. Víc jak dva měsíce jsem se rozhodoval. A pak jsem si řekl, že budu spinkat u starších páníčků. Mají větší pelíšek, kde si můžu pohodlně natáhnout packy a ten velký páníček s fouskem chodí brzo spát se

mnou. A taky mi slíbil, že se mnou bude ráno chodit na procházky. To je přece to nejhlavnější, hezké dlouhé procházky.

9.

Dostávám teď častěji dobré růžové masíčko. Ale vypadá a chutná teď trochu jinak. Po bytě už dávno neleží divné *šustivé noviny*. Nejsou už potřeba. Jsem už totiž *velký kluk* a chodím na *procházky*.

Nedávno jsem byl na procházce s paničkou s velkým bříškem. Bylo hezky - velké, zářivě žluté *slunce* hřálo a kytičky a tráva voněly. *A najednou....* Fuj, to jsem se lekl! Před mnou stál *velký čtyřnohý černý psí obr!* Ještě že ho drželi! Fuj, on mě sežere!

Zavzlykal Eda. Převalil se na záda a začal vřiskat. Držte hóóóó! Pomóóó! Vraždáááá! Chtějí mě sežráááá! To velké černé tele ode mě museli odtáhnout. Určitě by mě jinak sežral! Anebo rozšlápl!

Od té doby nemám moc rád černé pejsky. *Černý pejsek je hrozně moc zlý pejsek*. Čtyřnohé psí holčičky mám ale hodně rád a je mi jedno jestli jsou černé, zrzavé, malé nebo velké, tlusté nebo tenké. Mám hodně psích kamarádek, psích slečen a obdivovatelek. Vždycky se rád s každou obejmu a políbím na přivítanou. Jsem přece velice slušný kluk.

Mám jednu moc dobrou a moc hezkou psí kamarádku. Každé ráno, když jdeme ven, si dáme pusinku a zjišťujeme, co měl ten druhý k snídani. Když jsem dneska Anynku políbil, tak jsem z ní ucítil pěkný kus krvavého masíčkááá. Hmmm. To musela být úúúžasná snídaně. Zítra k ní půjdu na snídani. Nechám se pozvat. Její páníčci mě mají moc

rádi. Stačí jenom se na ně hezky zadívat a udělat psí očička. Hluboce jsem se jim podíval do očí. Tak a je to domluveno. Zítra jdu ke své kamarádce na snídani.

Příští den bylo všechno tak, jak si to Eda naplánoval. Šel společně se svými páníčky k sousedovic Anynce na snídani. A že nevíte, co tam dělal? No přece hrál si, smál se a papal a papal hezké kousky růžového masíčka.

10.

Jednou jsme se šli projít všichni tři. Jeden z mých páníčků mě vedl. Na podzim byly obrovské hromady listí. Jééé to bylo najednou práce. Neodolal jsem a všechny hromady jsem si musel podepsat. A těch pejsků, co tam bylo přede mnou! Dostal jsem nové *vodítko a obojek*. Vodítko jsem si vzal do tlamičky a vedl jsem páníčky svými oblíbenými stezičkami a cestičkami. Strašně jsem chtěl jít rychle. Ale oni mě drželi pevně.

Moji páníčkové mi všichni vyčítali, že je táhnu, ale vždyť já klidně můžu chodit i sám! Domů už *trefím*. Hned za tím kamínkem a tou kytičkou zahrnout za roh doleva a pak doprava. Ajaj. Ajajajaj. Už jsem se ztratil. Takže znovu - za čtyřnohým bílým chundelatým pejskem - vlastně psí holčičkou... teď jsem se zasníl... Takže opět znovu... za velkou hromadou listí doleva, kolem obrubníku... A už zase nevím jak dál. Asi raději budu zatím chodit s páníčkami. Tak to bude určitě lepší.

Ale možná, že se proběhnu párkrát sám. Ten obojek půjde sundat lehce - už jsem to *zkoušel*.

Hej, hej, hej, héééj... Jupíííí! Ejchuchúúú! Povedlo se!

Hezky jsem se proběhl! Panička s dlouhou srstí mě sice potom dohnala a pleskla přes zadeček, ale stálo to za to!

Zítرا mi prý koupí ještě něco k *obojku*. Říká se tomu *kšírky (popruhy)*. Je strašně komplikované se do toho navléct. Páníčkové dlouho přemýšleli - jak mi je nasadit. Dejte mi to

sem - já to rozkoušu a bude to! Nevyšlo to - nenechají si ode mě poradit. Takže nejdřív jedna noha, potom druhá noha... - zadní nebo přední? Takže znova - pravá noha, levá noha, nahoře zapnout a je to. Vždyť to ani nebolelo. Stejně je to zbytečné - sundám si i tohle a budu *volně létat a běhat* a uši mi budou vlááááát ve větru... To bude kráááasa!

A jak si Eda naplánoval, tak to také udělal. Dvakrát pohodil hlavou a postroje i s obojkem, které ho tak svazovaly, byly hned dole a Eda utíkal a utíkal. Byl šťastný. Ale když uviděl, jak jsou jeho páníčkové smutní, tak se pokorně vrátil domů. Chyběli mu. Chybělo mu jejich pohlazení a jejich láska.

11.

Od té doby, co jsem viděl toho hrozného psa, tak poctivě hlídám a bráním svoje páníčky doma i venku. Každý *čtyřnohý pes*, který se mi nelíbí - bude po zásluze potrestáán! Vybfnu na něho, ať se od nás drží dál. Nic mi neunikne - *všechno vidím*.

Moje území je hodně a hodně metrů od mého domova. Od plotu přes hřiště až na cestu a ještě dáááál. Páníčkové se moc diví, co tam v té dálce vidím? Ale já vím své.

Ještě s námi žije další zvířátko - živá *malá žlutá kulička* s chocholkou a očičkama jako korálky, která tak zvláštěně štěká... Říká se tomu že zpívá... Žije v *kleci* za mřížemi. Asi něco provedl. Říkáme mu Honza a je to ptáček. Jednou za čas má vycházky, a tak se chodí proletět po bytečku. Očičkama jako z černých korálků se rozhlíží a srst na hlavičce, které se říká *chocholka* - má zvednutou.

Taková zvířátka znám. Venku jich běhá a létá víc. Házejí jim v zimě náš chleba, ale mně to nevádí. Ale kdyby těm *velkým modročerným havranům* hodili i *maso*, tak to bych jim asi něco štěknul z plných plic!

Havrani, to je taky jméno. Nemohli pro ně vymyslet lepší název? Proč nemají taky takové pěkné jméno jako já... Eda. To přece zní tak hezky a vznešeně...

Ale k našemu *Honzovi*. Řekli mi, že je to ptáček a že je *kamarád*. A že mu nesmím ublížit. Chodí ho krmit a mění mu vodu, tak ho asi mají rádi. Jednou jsem si k němu čuch-

nul - jestli je v pořádku. Jo, vypadá neškodně. Tváří se na mě přátelsky a prozpěvuje si v kleci. Snad budeme kamarády.

Ráno mě vzbudil krásný zpěv. Ta žlutá kulička – ptáček Honza mě volal. Něco uviděl v okně a chtěl mi to hned ukázat! Moji páníčci to vůbec nepochopili, když jsem jim to říkal, tak jsem za Honzou šel sám. A dobře, že jsem to udělal. Za oknem šel můj největší nepřítel – velký černý pes. Štěkal jsem na něho a Honza pískal a společně jsme ho zahnali, aby si snad nemyslel, že si na nás může dovolovat! Od té doby jsou z nás s Honzou ti nejlepší kamarádi. Vždycky mi řekne, když se venku něco děje a já mu každé ráno nosím ke kleci čerstvou kostičku. Ještě nikdy ji neochutnal, ale to nevadí! Snědl jsem ji za něj. Mám ho rád, je to můj nejlepší kamarád!

12.

Uplynulo několik měsíců a moji drazí páníčkové usoudili, že jsem tak chytrý a šikovný, že bych se měl naučit poslouchat. Budou se mnou cvičit *povel*y.

"Lehni..."

"Sedni..."

"Zůstaň...! Pojd'..."

Valilo se na mě ze všech stran. Co to po mě chtějí? Mě to *nebaví*...

Sebral jsem se a znechuceně odešel pryč.

A na druhý den zase.

"Lehni... Sedni..."

"Zůstaň...! Pojd'..."

Dneska to už bylo ale o něco zajímavější. Měli s sebou krásně žluté kulaté sladké dobrotky k jídlu - *piškoty*.

Spapal jsem všechny, co pro mě měli. Ze zásady jsem vůbec necvičil. Ne, že bych to neuměl, ale nechtělo se mi. Možná příště bych mohl něco předvést? Jestli budou na mě hodní... Snad zítra.

A je zase nový den... Ty piškotky měli u sebe, ale nechtěli mi je dát, dokud jsem něco neudělal. Zkusil jsem si lehnout. Špatně. Sednout. Zase špatně. Vždycky jsem to udělal opačně.

"Zůstaň."

Na chvílku jsem to vydržel, ale když ona je to taková legrace! Příště budu chytřejší - když chci spapat krásné *žluté piškoty*. Dokonce mě cvičení začalo i bavit.

Zkusil jsem udělat všechno najednou. Sednout a pak hned lehnout. Plácnul jsem sebou na zem a všichni se začali smát - ale hlavní bylo, že jsem dostal piškotek. Zabírá to. Budu to tak dělat pořád.

Povel "Nesmíš" mi pořád nejde. Když oni mi pořád nabízejí samé dobrůtky, které tak krásně voní a já si je nesmím vzít! No, řekněte sami - taky byste *neodolali* a vzali si!

13.

Dneska jsme se dívali na *výchovný pořad o pejscích* - usnul jsem u něj v křesle. Večer, když jsem si schrupnul před spaním, jsem se díval na jiný *pořad o pejscích*. O chudáčcích bez domova, co nemají páníčky. Bylo mi jich moc líto.

Poslal bych jim i svoji nejoblíbenější hračku. Mojí nejoblíbenější hračkou je *látkový polštářek*. Máme vymyšlenou takovou hezkou hru. Páníčkové mi polštářek vyhodí asi metr vysoko a já po něm skočím a chytím ho v letu. To mě strašně baví. Anebo se o něj přetahujeme. Protože jsem moc hodný pejsek, tak nechávám svoje páníčky vždycky vyhrát.

Kdybych jim tak mohl poslat svoji kostičku. Kdysi jsem se taky bál, že budu mít hlad a schovával jsem si chleba, rohlíky a piškotky do všech svých uliček. Dneska už se ale nebojím - jídla mám dost. A do svých uliček už nechodím. Už jsem moc tlustý a už se do nich nevlezu. Mám totiž už moc velké břicho.